Recensie: Marty Supreme ****

Kinepolis Antwerpen
maandag 16 februari 2026

foto © Belga Films

Recensie:
Met maar liefst 9 Oscarnominaties en onder andere alvast 1 Golden Globe voor Timothée Chalamet als beste acteur, ziet het awardseizoen er veelbelovend uit voor Marty Supreme van Josh Safdie. Te merken aan de grote opkomst voor de avant-première in Kinepolis Antwerpen, zou dit wel eens de bioscoophit van dit voorjaar kunnen worden.

Grillig, dat is het minste wat je kan zeggen over het narratief van Marty Supreme dat volledig het impulsieve gedrag volgt van Marty Mauser in de jaren '50. Die werkt in een schoenwinkel als verkoper. Maar hoewel zijn nonkel hem tot manager doopt in de familiezaak, liggen zijn ambities elders. Hij wil naar het VK om daar mee te doen met een tafeltennistornooi en er als enige Amerikaan de sport in zijn land op de radar zetten.
Het ontbreekt hem echter aan geld en dus steelt ie datgene wat ie naar eigen zeggen nog te goed heeft van zijn nonkel. Mauser zal uiteindelijk de slaapplekken voor de gewone spelers in het VK ruilen voor het Ritz want zo weet ie, als je goed wil presteren, moet je uitgeslapen voor de dag komen.
Bijna de ganse film zie je Mauser onderhandelen, om betere (leef)omstandigheden te bekomen dan ie tot dan heeft. Dat ie echter krap bij kas zit, zorgt er ook voor dat ie bluft en zich in de nesten werkt. Met Rachel (Odessa A'zion), een getrouwde vrouw, heeft ie een affaire. In het begin van de film maakt ie haar al zwanger. Pas op het einde van Marty Supreme zal ie zijn rol als vader opnemen en de verantwoordelijkheid die daarbij komt kijken. De prent kan je dus ook in zekere zin lezen als een coming of age-verhaal en toont vooral hoe moeilijk het is om op de sociale ladder op te klimmen in de jaren '50.
Naast muziek uit de jaren '50, kent de soundtrack van Marty Supreme ook enkele heerlijke klassiekers uit de eighties zoals Forever young van Alphaville, Everybody's got to learn sometime van The Korgis en Everybody wants to rule the world van Tears For Fears.
Van de ene verrassende scène in de andere kom je terecht bij Marty Supreme, en ja er valt bij momenten wat af te lachen, ook met de wel zeer aangebrande foute humor. Maar op den duur heb je door dat het narratief, en de spanningsboog van deze film niet zo strak zijn als het zou kunnen, en weet je dat die vele ploteffecten je vooral bij de les moeten houden 2 uur en een half aan een stuk. Dat lukt de makers weliswaar aardig. Maar je kan er niet omheen dat sommige verhaallijnen ook gewoon niet afgewerkt worden. Wat gebeurt er met die lading oranje pingpongballen met Marty Supreme op bijvoorbeeld, hoe eindigt het met de hond Moses en wat met zijn relatie met de actrice Kay Stone (Gwyneth Paltrow) bijvoorbeeld? Los daarvan krijg je wel enkele tafeltennisrally's te zien die zo sterk in beeld gebracht worden dat het als het ware

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

nagelbijten is om te weten te komen wie er in het bij momenten nek-aan-nek spel uiteindelijk zal winnen.
Tafeltennis is een sport die over generaties heen tot de verbeelding spreekt. Dat zagen we bevestigd in Kinepolis Antwerpen. Zowel studenten als ouderen kunnen hier dan ook van genieten. Redenen genoeg waarom wij denken dat deze prent wel eens een hit kan worden. Er wordt dan ook waanzinnig sterk in geacteerd. Die Golden Globe voor Timothée Chalamet is dan ook niet meer dan verdiend.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.